

[Lone Dybkjær]

er jo faktisk, at man skal have arbejde, før man får ret til understøttelse i tilfælde af ledighed. Det har vi så lappet på op igennem 1970'erne og 1980'erne. Oprindeligt havde man bare 26-ugers-reglen, og det var i øvrigt en mere socialt orienteret ydelse, som også var afhængig af, om man var forsørger, om man havde børn eller ej. Men i løbet af 1970'erne gjorde vi det faktisk til en retsbestemt ydelse, uafhængig af ens situation, formue, og hvad ved jeg. Hvis man var medlem af en arbejdsløshedskasse, fik man også udbetalt dagpenge, og vi er sådan set tilhængere af, at man fastholder det princip. Senere har vi lappet på det med arbejdstilbud og uddannelsesydelse, og man kan da altid diskutere, om vi skal blive ved med det.

Men der er én ting, jeg godt vil sige. Jeg kan selvfølgelig tage fejl, men jeg er fuldstændig overbevist om, at Zeuthenudvalget ikke vil nå frem til, at man kan forblive i længere tid i dagpengesystemet end i dag, det tror jeg simpelt hen ikke på. Det er jo selvfølgelig op til Zeuthenudvalget, men jeg har ikke set nogen signaler noget sted i den retning. Men hvis Zeuthenudvalget når frem til, at man kan finansiere systemet efter »en tredjedel/en tredjedel/en tredjedel«-modellen, og at man kan forblive i dagpengesystemet til evig tid, er det klart, at så må vi håndtere det. Men som situationen er i dag, som systemet ser ud i dag, og hvis betalingsreglerne ikke bliver ændret, vil man ikke kunne blive i dagpengesystemet længere end i de 7-9 år, der er mulighed for i øjeblikket.

Så taler man om, at nogle gøres til gidsler af systemet. Det mener jeg faktisk ikke; vi har et meget generøst dagpengesystem, og jeg synes faktisk ikke, man kan sige, at nogen gøres til gidsler. Jeg tror heller ikke på, at det bliver bedre, efter at Zeuthenudvalget har arbejdet med tingene under de samme betalingsmæssige forudsætninger, men hvis det finder frem til andre betalingsordninger, kan det selvfølgelig komme til at se anderledes ud.

Så er der spørgsmålet om kontanthjælpen. Jeg synes, man er nødt til at diskutere, om ægteskab ikke længere skal være afgørende for, om man får kontanthjælp eller ej, om vi også her skal have en retsbestemt ydelse. Det vil koste så meget, at jeg er fuldstændig sikker på, at mange andre ikke kan få noget, men det kan man da diskutere. For mig at se er det problemet løst. De enlige vil jo få nøjagtigt det

samme i kontanthjælpssystemet som i dagpengesystemet; problemet er, at hvis man er gift, er der faktisk tale om gensidig forsørgelse. Men hvis man ikke længere skal have begrebet gensidig forsørgelse i ægteskabet, er det jo en anden snak, men lad os så diskutere ægteskabslovens paragraffer i stedet for dagpengelovens paragraffer. Jeg synes, vi godt kan diskutere, om man skal have gensidig forsørgelse i ægteskabet; jeg er sådan set selv tilhænger af det.

Så vil jeg godt lige til sidst sige til arbejdsministeren, at jeg mener, vi skal lave en meget præcis undersøgelse af, hvem der falder ud af systemet. Vi taler så tit om, at vi gerne vil lave stikprøveundersøgelser og alt muligt andet på området, men mig bekendt ved vi nøjagtigt, hvem det drejer sig om. Vi har bl.a. de pågældendes cpr-numre, og det må være muligt at få en præcis opgørelse af, hvordan den gruppe ser ud. Jeg er helt opmærksom på, at vi har fået noget materiale, bl.a. om fordelingen mellem kønnene, men vi kender jo ikke civilstanden. Vi ved ikke, om de pågældende er gifte eller ugifte, vi ved ikke, hvor gamle de er, og jeg vil godt bede om, at diskussionen her resulterer i en sådan undersøgelse.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu ved vi jo alle sammen, at Zeuthenudvalget naturligvis med stor interesse følger, hvad der sker rent politisk, og derfor vil jeg godt anmode om, at man ikke kommer med for bombastiske udtalelser om, hvilke forventninger man har til Zeuthenudvalgets arbejde.

Jeg har i forslaget givet udtryk for, at vi ikke ved, om der kommer nogle forslag til aktivering på et tidligere tidspunkt, så man ikke når at blive langtidsløst, og derfor bør man give de pågældende en chance. Men jeg vil godt advare imod, at man ligesom fru Lone Dybkjær går på talerstolen og ligefrem giver udtryk for, at man ingen forventninger har om at finde frem til et system, som kan forlænge dagpengereetten ud over 7 år, uanset hvad der sker. Det kan ikke være rimeligt. Jeg ved, at man selvfølgelig lytter efter politiske signaler, men hvis vi allerede herinde begynder at lægge os fast på, hvad Zeuthenudvalget skal mene, fordi det skal kunne gennemføres politisk, har vi efter min mening på forhånd lagt for snærende